

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 11CoPr/1/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113240245  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5113240245.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: X. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. č. XXXX/XX, XXX XX I., právne zastúpený JUDr. Petrom Harakálym, advokátom s miestom výkonu advokácie F. č. XX, XXX XX A., proti žalovanému: HASTRA s.r.o., so sídlom Dolné Rudiny 2/3528, 010 01 Žilina, IČO: 31 606 296, právne zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Marián Jusko s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Račí potok 3, 040 01 Košice - mestská časť Košice - Sever, IČO: 53 769 589, za účasti intervenienta: Sociálna poisťovňa, pobočka Žilina, so sídlom Antona Bernoláka č. 53, 010 01 Žilina, o určenie zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz a iné, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 25Cpr/6/2013-665 zo dňa 23.03.2022, takto

### rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu zamietol, potvrdzuje.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o práve na náhradu trov konania mení tak, že žalovanému a intervenientovi právo na náhradu trov konania nepriznáva.

Žalovanému a intervenientovi sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 26.11.2013 (v znení návrhu na pripustenie zmeny žaloby zo dňa 15.10.2014, ktorú súd prvej inštancie pripustil na pojednávaní zo dňa 05.11.2014) domáhal určenia, že obsah a podmienky v subdodávateľskej zmluve uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným zodpovedajú pracovno-právneho vzťahu a že úraz, ktorý sa stal žalobcovi dňa 12.05.2011 počas výkonu práce, je pracovným úrazom, za ktorý zodpovedá žalovaný v rozsahu 100 %. Súčasne sa domáhal, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrazový príplatok v sume 2.737,50 eur spolu s 5,5 % ročným úrokom

z omeškania zo dňa 01.01.2014 až do zaplatenia, zaplatiť žalobcovi úrazovú rentu v sume 7.758,53 eur spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 01.01.2014 až do zaplatenia, vyplácať žalobcovi mesačnú úrazovú rentu v sume 502,70 eur počnúc od 01.11.2013, vždy do 15. dňa nasledujúceho mesiaca spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania z každej mesačnej dávky od 16. dňa príslušného mesiaca až do zaplatenia, zaplatiť liečebné náklady vo výške 4.428 eur s 5,15 % ročným úrokom z omeškania od 15.11.2014 až do zaplatenia a zaplatiť žalobcovi náhradu za bolesť v sume 37.068 eur, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 91.491 eur všetko s 5,5 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 01.01.2014 do zaplatenia, zaplatiť náhradu za zvýšenie sťaženia spoločenského

uplatnenia v sume 45.745,50 eur, ako aj nahradenia trov konania a právneho zastúpenia tak, ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení rozsudku, všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku.

2. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“, resp. „okresný súd“) čiastočným rozsudkom č.k. 25Cpr/6/2013-263 zo dňa 01.12.2015 žalobu žalobcu v časti návrhu, ktorým žiadal určiť, že obsah a podmienky v subdodávateľskej zmluve uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným zodpovedajú pracovno-právnomu vzťahu a že úraz, ktorý sa stal žalobcovi dňa 12.05.2011 počas výkonu práce, je pracovným úrazom, za ktorý pracovný úraz zodpovedá žalovaný v rozsahu 100 %, zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Krajský súd v Žiline na podklade odvolania žalobcu čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie (č.k. 25Cpr/6/2013-263 zo dňa 01.12.2015) rozsudkom č.k. 5CoPr/3/2016-323 zo dňa 31.05.2016 potvrdil s tým, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie.

3. Rozsudkom č.k. 25Cpr/6/2013-665 zo dňa 23.03.2022 súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrazový príplatok vo výške 2.737,50 eur spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo dňa 01.01.2014 až do zaplatenia, v časti, v ktorej sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrazovú rentu v sume 7.758,53 eur spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 01.01.2014 až do zaplatenia, v časti, v ktorej sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vyplácať žalobcovi mesačnú úrazovú rentu v sume 502,70 eur počnúc od 01.11.2013 vždy do 15. dňa nasledujúceho mesiaca spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania z každej mesačnej dávky od 16. dňa príslušného mesiaca až do zaplatenia, v časti, v ktorej sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť liečebné náklady vo výške 4.428 eur s 5,15 % ročným úrokom z omeškania od 15.11.2014 do zaplatenia a v časti, v ktorej sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu za bolesť v sume 37.068 eur, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 91.491 eur, všetko s 5,5 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 01.01.2014 až do zaplatenia a náhradu za zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 45.745,50 eur, zamietol a žalovanému a intervenientovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3.1. V odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že žalobu v časti v ktorej sa žalobca domáhal, aby súd určil, že obsah a podmienky v subdodávateľskej zmluve uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným zodpovedajú pracovnoprávnemu vzťahu a že úraz, ktorý sa stal žalobcovi dňa 12.05.2011 počas výkonu práce je pracovným úrazom, za ktorý pracovný úraz zodpovedá žalovaný v rozsahu 100 %, čiastočným rozsudkom č. k. 25Cpr/6/2013-263 zo dňa 01.12.2015 zamietol s tým, že o trovách konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku predmetného rozsudku. Súčasne poukázal na to, že voči uvedenému rozsudku Okresného súdu Žilina sa odvolal žalobca odvolaním zo dňa 18.01.2016, doručeným Okresnému súdu Žilina dňa 22.01.2016, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 5CoPr/3/2016-323 zo dňa 31.05.2016 tak, že čiastočný rozsudok Okresného súdu Žilina potvrdil, čím čiastočný rozsudok Okresného súdu Žilina nadobudol právoplatnosť dňa 18.08.2016. Ďalej poukázal na to, že voči uvedenému rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 5CoPr/3/2016-323 zo dňa 31.05.2016 podal žalobca dovolanie zo dňa 14.10.2016, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 3Cdo 15/2017-377 zo dňa 08.06.2017 odmietnuté. Taktiež konštatoval, že dňa 17.10.2016 podal žalobca na Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť zo dňa 17.10.2016, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č.k. III. ÚS 798/2016-13 zo dňa 29.11.2016 odmietol ako neprípustnú.

3.2. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že právny vzťah žalobcu a žalovaného nikdy nebol pracovnoprávnym vzťahom a nároky (okrem v poradí prvého žalobného petitu, ktorý bol zamietnutý vyššie uvedeným čiastočným rozsudkom), sú upravené ustanoveniami Obchodného zákonníka ako právny vzťah žalobca - podnikateľ a žalovaný - podnikateľ. Skutočnosť, či žalovaný ako podnikateľ - právnická osoba vo vzťahu k žalobcovi ako podnikateľovi - fyzickej osobe porušil svoju povinnosť, žalobcom definovanú ako informačnú povinnosť podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka spolu s poukazom na § 6 ods. 4 a § 7 ods. 8 písm. a) až c) zákona č. 124/2006 Z. z., podľa názoru súdu prvej inštancie nevedel žalobca preukázať inak ako navrhnutým znaleckým dokazovaním, ktorým malo byť vyvrátené tvrdenie konateľa žalovaného a iné dôkazy, že žalovaný vedel (mal vedieť) o vade strešného plášt'a, pričom na vadu strešného plášt'a žalovaný žalobcu neupozornil (zamĺčal uvedené), následkom čoho žalobca prepadol cez strešný plášt' a bol žalobcovi spôsobený následok uvedený v žalobe. Súd prvej inštancie konštatoval, že v priebehu dokazovania akákoľvek vedomosť žalovaného o vade strešného plášt'a nebola preukázaná a keďže žalovaný

nevedel o vade strešného plášt'a, nemohol žalobcu na uvedenú vadu plášt'a upozorniť, keď uvedená vedomosť/nevedomosť žalovaného nemohla byť posúdená akokoľvek znaleckým dokazovaním. Súd prvej inštancie vyslovil predpoklad, že pokiaľ by žalovaný o vade strešného plášt'a vedel, bol by žalobcu na vadu strešného plášt'a dopredu upozornil, a keďže o uvedenej vade žalovaný nevedel, nemohol si splniť informačnú - upozorňovaciu povinnosť. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalobcovi na druhej strane nič nebránilo v tom, aby sa predtým, ako sa pohyboval po streche plášt'a budovy, sám bez ďalšieho presvedčil o nosnosti a pochodnosti strešného plášt'a a pokiaľ uvedené opomenul, urobil to nedôsledne, alebo to nezistil ako vadu (mohla byť vada skrytá), a teda nemôže hľadať porušenie povinnosti u žalovaného. Súd prvej inštancie v nadväznosti na uvedené konštatoval, že aj napriek uvedenému vypracoval uznesenie pod č. k. 25Cpr/6/2013-519 zo dňa 24.09.2019, ktorým uložil aj žalobcovi aj žalovanému povinnosť v lehote 14 dní odo dňa doručenia uznesenia zložiť na účet Okresného súdu Žilina preddavok na trovy znaleckého dokazovania po 400,- eur (každý), keď žalobca ani žalovaný zálohu na trovy znaleckého dokazovania v lehote nezložili. Pokiaľ žalobca podaním zo dňa 30.10.2019 s prílohami požiadal prostredníctvom právneho zástupcu o oslobodenie od preddavku na trovy znaleckého dokazovania, súd prvej inštancie uznesením č. k. 25Cpr/6/2013-555 zo dňa 06.05.2021 nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a následne na základe ďalšieho návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov zo dňa 04.11.2021 súd prvej inštancie uznesením č. k. 25Cpr/6/2013-617 zo dňa 08.11.2021 opätovne oslobodenie od súdnych poplatkov žalobcovi nepriznal. Keďže žalobca ani žalovaný zálohu na trovy znaleckého dokazovania nezložili, tak s poukazom na ust. § 253 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) nevykonal navrhnutý dôkaz, t.j. znalecký posudok, ktorým malo byť v konaní preukázané zavinenie žalovaného. Z uvedeného dôvodu s poukazom na neúspech v spore žalobcu, na strane druhej úspech v spore žalovaného, súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol tak, že priznal úspešnému žalobcovi (pozn. odvolacieho súdu: správne malo byť uvedené žalovanému) náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodov prezumovaných § 365 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e), písm. f) a písm. h) CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v znení pripustenia zmeny žaloby v celom rozsahu vyhovie, alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. aby zmenil druhý výrok rozsudku tak, že žiadna zo strán konania nemá právo na náhradu trov konania. V odvolaní žalobca poukázal na to, že súd prvej inštancie v prvom rade nesprávne posúdil aplikáciu ustanovenia § 6 ods. 4 v spojení s § 7 ods. 8 písm. a) až c) zákona č. 124/2006 Z.z. na zistený skutkový stav, keď sa iba uspokojil s povrchným konštatovaním, že žalovaný nemal vedomosť o vade strešného plášt'a prístrešku, cez ktorý sa žalobca prepadol, a preto nemohol splniť vyššie uvedenú povinnosť. V tejto súvislosti poukázal na to, že ustanovenie § 6 ods. 4 v spojení s ustanovením § 7 ods. 8 písm. a) až c) zákona č. 124/2006 Z.z. upravuje právnu povinnosť zamestnávateľa zabezpečiť dodanie potrebných informácií a pokynov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, okrem iného aj pre podnikateľov vykonávajúcich práce na jeho pracoviskách. V rámci toho je potom zamestnávateľ povinný zabezpečiť dodanie informácií o možných nebezpečenstvách a ohrozeniach, ktoré sa pri práci a v súvislosti s ňou môžu vyskytnúť. V tejto súvislosti poukázal na to, že uvedený zákon nebezpečenstvo definuje ako stav alebo vlastnosť faktora pracovného procesu a pracovného prostredia, ktoré môžu poškodiť zdravie zamestnanca. Žalobca konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že žalovaný dodanie informácií o nebezpečenstve vyplývajúcom zo stavu strešného plášt'a, ktorého strhnutie zadal vykonať žalobcovi, nezabezpečil, keď sám uviedol, že o tom nebezpečenstve, teda o vade strešného plášt'a prístrešku ani nevedel, a preto o tom žalobcu neinformoval. Uvedená nevedomosť žalovaného o vade strešného plášt'a prístrešku, v dôsledku ktorého hrozilo nebezpečenstvo jeho prepadnutia, však nezbavuje žalovaného povinnosti v zmysle § 6 ods. 4 zákona č. 124/2006 Z. z., keď uvedená právna povinnosť je daná bez ohľadu na vedomosť zamestnávateľa o možnej existencii určitého nebezpečenstva. Z uvedeného potom podľa názoru žalobcu vyplýva, že zamestnávateľ je v takýchto prípadoch zodpovedný za to, že v dostatočnej miere pozná stav svojho pracoviska z hľadiska výskytu možných nebezpečenstiev, ohrození a rizík vyplývajúcich pre osoby vykonávajúce na týchto pracoviskách práce, aby mohol následne naplniť jeho ničím nepodmienujúcu právnu povinnosť informovať o možných nebezpečenstvách v zmysle ustanovenia § 6 ods. 4 v spojení s § 7 ods. 8 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z. Žalobca má za to, že areál základnej školy v obci Štiavnik, okres Bytča bol stavbou žalovaného, kde vykonával ako hlavný dodávateľ zateplňovacie práce, a teda išlo o pracovisko žalovaného, kde vykonávali práce jednak jeho zamestnanci, prípadne iné osoby v subdodávateľských vzťahoch. Keďže však išlo o stavbu a pracovisko žalovaného, na ktorom prideľoval jednotlivým osobám rôzne druhy prác, bol žalovaný zodpovedný za poznanie stavu tohto pracoviska a možných nebezpečenstiev, ohrození a rizík, ktoré z neho pre jednotlivé osoby

pracujúce na tomto pracovisku vyplývali. Žalobca má za to, že pokiaľ si žalovaný stav svojho pracoviska v dostatočnej miere nezistil a nevedel tak splniť svoju vyššie uvedenú informačnú povinnosť voči ostatným osobám, neospravedlňuje a nezbavuje ho to tejto právnej povinnosti. Na základe uvedeného má žalobca za to, že žalovaný si informačnú povinnosť voči žalobcovi nesplnil, pretože ho neinformoval o stave strešného plášt'a prístrešku a napriek tomu mu zadal vykonávať práce spočívajúce v strhnutí jeho krytiny bez oboznámenia ho s nebezpečenstvom, že môže cez tento plášť' prepadnúť. Vznik tejto škody na zdraví žalobcu je potom v bezprostrednej príčinnej súvislosti s porušením tejto právnej povinnosti žalovaného, nakoľko ak by bol žalovaný žalobcu upozornil na možnosť prepadnutia cez strechu prístrešku, žalobca by zvolil iný primeraný spôsob strhnutia krytiny. Z uvedených dôvodov mal žalobca za to, že boli naplnené všetky predpoklady pri zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá vznikla žalobcovi.

4.1. Pokiaľ by odvolací súd mal za to, že v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca nedostatočne preukázal porušenie povinností žalovaného, žalobca namietal nevykonanie znaleckého dokazovania z odvetvia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, ktoré navrhol, a to z dôvodu postupu okresného súdu, ktorým tento znemožnil riadny výkon procesných práv žalobcu a porušil jeho právo na spravodlivý proces. Žalobca v prvom rade odmietol zavádzajúce tvrdenie okresného súdu, že žalobca chcel znaleckým dokazovaním preukázať vedomosť žalovaného o vade strešného plášt'a, keď on minimálne v podaní zo dňa 04.11.2021 vymedzil jasný okruh otázok, ktorých zodpovedanie by malo byť predmetom znaleckého dokazovania, pričom žiadna z otázok nesmerovala k preukázaniu vedomosti žalovaného o vade strešného plášt'a, keď okruh otázok smeroval k znaleckému skúmaniu vymedzenia rozsahu povinností žalovaného v systéme opatrení bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a aplikácii tohto rozsahu na zistený skutkový stav. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na oslobodenie od súdnych poplatkov napriek tomu, že žalobca bez akýchkoľvek pochybností nebol schopný zaplatiť preddavok na náklady znaleckého dokazovania, a preto požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Skutočnosť, že súd prvej inštancie odmietol vykonať dôkaz vypracovaním znaleckého posudku mala reálny vplyv na unesenie dôkazného bremena žalobcu a výsledok konania v merite veci, čím okresný súd zabránil žalobcovi postupovať v konaní v procese dokazovania tak, aby sledoval svoj legitímny cieľ preukázať v konaní oprávnenosť svojich uplatnených nárokov, čím zasiahol do samotnej podstaty práva žalobcu na spravodlivý proces.

4.2. Pre prípad, ak by odvolací súd mal za to, že nie sú dôvodné námietky žalovaného voči výroku rozsudku vo veci samej, tak žalobca namietal správnosť výroku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, keď podľa jeho názoru bol v danom prípade odôvodnený postup podľa § 257 CSP. Dôvody hodné osobitného zreteľa prezumované § 257 CSP žalobca vzhliadol v tom, že on sa následkom práce vykonávanej v prospech žalovaného a úrazu utrpeného pri výkone tejto práce stal trvale invalidným, bez akejkoľvek možnosti vykonávať zárobkovú činnosť, a teda aj bez možnosti znášať náhradu trov konania žalovaného. Podľa jeho názoru súd by mal prihliadať na skutočnosť, že on utrpel pracovný úraz pri výkone práce pre žalovaného, z ktorého mal žalovaný majetkový prospech na rozdiel od žalobcu, ktorého výkon tejto práce priviedol do ťažkej zdravotnej a tým aj sociálnej situácie, kedy je odkázaný na starostlivosť iných osôb a nie je schopný zabezpečiť svoje živobytie. Na základe uvedeného navrhol, aby súd prvej inštancie žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal.

5. Žalovaný ani intervenient právo na vyjadrenie sa k odvolaniu nevyužili.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania žalobcu a v rozsahu danom § 379 CSP a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, čo do výroku vo veci samej (ktorým bola žaloba zamietnutá) podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil a čo do výroku o trovách konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, že žalovanému a intervenientovi právo na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

7. Odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), a teda preskúmava napadnuté rozhodnutie len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvádza vo svojom odvolaní. Žalobca v odvolaní právne kvalifikoval odvolacie dôvody § 365 ods. 1 písm. b) CSP (t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), § 365 ods. 1 písm. d) CSP (t. j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), § 365 ods. 1 písm. e) CSP (t. j. že súd prvej inštancie

nevykonali navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), § 365 ods. 1 písm. f) CSP (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a § 365 ods. 1 písm. h) CSP (t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

8. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol, svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne komfortné. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 385 ods. 2 CSP).

9. Odvolací súd poukazuje na to, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, a teda, aby súd rozhodol v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Navyše, do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu zhodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

10. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dopĺňa:

11. Žalobca v odvolaní primárne namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aplikáciu ustanovenia § 6 ods. 4 v spojení s § 7 ods. 8 písm. a) až c) zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (poznámka odvolacieho súdu: v čase predmetného úrazu „§ 6 ods. 4 v spojení s § 7 ods. 6 písm. a) až c) zákona č. 124/2006 Z. z.“), keď podľa názoru žalobcu sa súd prvej inštancie uspokojil len s povrchným konštatovaním, že žalovaný nemal vedomosť o páde strešného plášt'a prístrešku, cez ktorý sa žalobca prepadol, a preto nemohol splniť vyššie uvedenú povinnosť.

11.1. Po posúdení uvedenej námietky odvolací súd konštatuje, že táto námietka nie je dôvodná. Právny rámec subsumujúci vzťahy medzi žalobcom a žalovaným ako podnikateľom upravené poddodávateľskou zmluvou uzavretou dňa 14.06.2010 je svojou povahou obchodnoprávnym. Povaha predmetného právneho vzťahu bola právoplatne vyriešená tak, ako je to už vyššie uvedené, čiastočným rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 25Cpr/6/2013-263 zo dňa 01.12.2015, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 5CoPr/3/2016-323 zo dňa 31.05.2016. Zákonný rámec upravujúci vzájomné práva a povinnosti žalobcu a žalovaného bol teda tvorený ustanoveniami Obchodného zákonníka. Nakoľko sa žalobca v prejednávanom spore nedomáhal náhrady škody vyplývajúcej zo záväzkového vzťahu (§ 373 a nasl. Obchodného zákonníka) ani náhrady škody zo zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením povinností ustanovených Obchodným zákonníkom (§ 757 Obchodného zákonníka), rozhodným pre posúdenie existencie tohto nároku bolo ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Predpokladmi vzniku nároku na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka sú: a) vznik škody, b) protiprávnosť konania, c) zavinenie škodcu (ktoré je podľa zákona predpokladané) a d) príčinná súvislosť medzi škodou a konaním. Odvolací súd poukazuje na to, že dôkazné bremeno ohľadne preukázania existencie atribútov zodpovednosti za škodu v spore zaťažovalo práve žalobcu. Žalobca protiprávnosť konania (porušenie povinnosti žalovaného) vzhliadal v tom, že tento si nespĺnil svoju informačnú povinnosť prezumovanú § 6 ods. 4 v spojení s § 7 ods. 8 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z. (t.j. že žalobcovi ako fyzickej osobe, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, a ktorý vykonával práce na pracovisku žalovaného, bol povinný poskytnúť vhodným spôsobom a zrozumiteľne potrebné informácie o nebezpečenstvách a ohrozeniach, ktoré sa pri práci a v súvislosti s ňou môžu vyskytnúť a o výsledkoch posúdenia rizika). Zásadnou právnou otázkou, ktorú odvolací súd potom v spore posudzoval, bolo, či žalovaný

mal povinnosť informovať žalobcu o stave strešného plášťa prístrešku, ohľadne ktorého mu žalovaný zadal vykonávať práce spočívajúce v strhnutí jeho krytiny, príp. akým spôsobom. Odvolací súd primárne poukazuje na to, že žalobca vykonával na stavenisku žalovaného práce ako fyzická osoba, ktorá je podnikateľom a nie zamestnancom, keď na túto osobu sa v záujme zaistenia bezpečnosti ochrany zdravia pri práci v nevyhnutnom rozsahu vzhľadom na povahu činností vzťahovali bezpečnostné a zdravotné požiadavky stanovené všeobecne záväznými právnymi predpismi pre práce vo výškach prípadne búracie práce, ktoré bol žalobca ako subjekt vykonávajúci zadané práce aj povinný dodržiavať, aby došlo k predchádzaniu možného úrazu. Keďže žalobca vykonával práce na predmetnej stavbe ako živnostník, teda zodpovedal za dodržiavanie predmetných predpisov o bezpečnosti práce, nebolo povinnosťou žalovaného ako jeho zmluvného partnera skúmať, prípadne preverovať všetky možné (aj potenciálne) riziká, ktoré žalobcovi pri vykonávaní prác hrozili, nakoľko tieto riziká ako osoba profesijne/odborne zdatná si pred vykonaním zadaných prác mohol a mal sám posúdiť. Podľa názoru odvolacieho súdu ustanovenie § 6 ods. 4 v spojení s § 7 ods. 6 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z. (v znení účinnom v čase vzniku predmetného úrazu žalobcu) sa týkalo iba informovania o nebezpečenstvách a ohrozeniach, ktoré sa pri práci a v súvislosti s ňou môžu vyskytnúť a o výsledkoch posúdenia rizík, ktoré vyplývali zo špecifického charakteru pracoviska a priestorov žalovaného, príp. špecifických charakteristík pracovných postupov žalovaného, ktoré by zakladali zvýšené riziko vzniku úrazu žalobcu z dôvodu ich neznalosti. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedenú informačnú povinnosť nemožno stotožňovať s poučovacou povinnosťou podľa predpisov o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, nakoľko zatiaľ čo pracovnoprávne vzťahy sú založené na vzťahu podriadenosti zamestnanca vo vzťahu k zamestnávateľovi, v ktorom je zamestnanec povinný plniť príkazy a úlohy zadané mu zamestnávateľom (čomu zodpovedá aj objektívna zodpovednosť zamestnávateľa pri pracovnom úraze tak ako ju prezumuje § 195 a nasl. Zákonníka práce), v prípade vzťahu obchodnoprávneho sa vychádza z rovnocenného postavenia zmluvných partnerov, v ktorom je výlučne na rozhodnutí (v danom prípade) poddodávateľa, ako vykoná (podľa vopred dohodnutých zmluvných podmienok) predmet plnenia, pričom konkrétny spôsob vykonania (popri dojednaných zmluvných podmienkach) je určovaný práve dodržiavaním všeobecne záväzných právných predpisov upravujúcich jeho postupy. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že jednak žalovaný nemal vedomosť o takomto riziku a jednak žalobcovi ako „rovnocennému“ partnerovi žalovaného nič nebránilo (práve naopak bolo jeho povinnosťou) aby sa predtým, ako sa začal pohybovať po streche plášťa budovy, sám bez ďalšieho presvedčil o nosnosti predmetného strešného plášťa a zvolil primeraný pracovný postup, nakoľko bol taktiež povinný dodržiavať predpisy o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, príp. pracovné postupy upravené právnymi predpismi (napr. vyhlášku č. 374/1990 Zb., prípadne nariadenie vlády SR č. 124/2006 Z. z.). V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na čl. II. ods. 7 poddodávateľskej zmluvy zakladajúcej zmluvný rámec medzi žalobcom a žalovaným, podľa ktorého „Poddodávateľ vyhlasuje, že je poistený pre prípad nešťastných náhod, bude niesť všetky dôsledky z toho vyplývajúce, je úrazovo poistený a jeho pracovníci sú spôsobilí vykonávať činnosť na zhotovení diela vrátane prác vo výškach...“. Keďže v konaní potom nebola preukázaná jedna z podmienok vzniku nároku na náhradu škody, a to porušenie povinnosti zo strany žalovaného, nemohol vzniknúť žalobcovi nárok na náhradu škody voči žalovanému.

12. Pokiaľ žalobca súčasne namietal, že jemu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom tým, že súd prvej inštancie ho neoslobodil od súdnych poplatkov a následne nevykonal dôkaz znaleckým preskúmaním znalcom z odboru Bezpečnosť a ochrana zdravia pri práci, odvolací súd (hoc by uvedená námietka bola aj dôvodná) poukazuje na to, že pokiaľ žalobca v návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania vymedzil otázky, ktoré mali byť položené znalcom, tieto sú svojou povahou buď otázkami právnymi (viď otázky 1/ a 3/ podania žalobcu na čl. 608 spisu), alebo otázkami skutkovými (viď otázky 2/ a 4/ podania žalobcu na čl. 608 spisu), ktorých zodpovedanie je úlohou súdu a rozhodne ich nemožno považovať za otázky odborné, na ktorých zodpovedanie sa vyžadujú odborné znalosti znalca. Odvolací súd v tomto kontexte zdôrazňuje, že znalec je oprávnený zaoberať sa výlučne otázkami, ktoré majú odborný charakter, a nie otázkami subsumovania skutkového stavu pod určitú právnu normu, príp. zhodnotenia skutkového stavu podľa výsledkov vykonaného dokazovania, pretože tieto kompetencie patria do výlučnej rozhodovacej činnosti súdu. Úlohou znaleckého skúmania je preto zodpovedanie odborných otázok rozhodných (pri žalobou vymedzenom skutkovom stave) pre právne posúdenie veci zo strany súdu v zmysle zásady iura novit curia, pričom rozhodne nemá smerovať k „vyhladávaní“ ďalších (akýchkoľvek v žalobe nevymedzených) možných alternatív zakladajúcich existenciu určitého (žalobou nevymedzeného) nároku. V nadväznosti na uvedené odvolací súd má za to, že otázkou žalobcom deklarovaného porušenia povinnosti zo strany žalovaného, ktorá mala byť v príčinnej súvislosti so vznikom ním uplatňovanej škody, sa prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí vysporiadal, keď znalecké

dokazovanie (tak, ako bolo navrhnuté žalobcom) nemohlo z vyššie uvedených dôvodov priniesť iné rozhodnutie vo veci.

13. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

14. Iba na doplnenie odvolací súd s poukazom na namietaný nedostatok právomoci súdov na prejednanie tejto veci, ktorú vzniesol žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie, poukazuje na to, že v danej veci je daná právomoc súdov Slovenskej republiky a nie je daná právomoc Sociálnej poisťovne, nakoľko žalobca sa v žalobe domáhal zaplatenia nárokov, ktoré neboli vyhodnotené ako nároky z pracovnoprávneho vzťahu, ale zo vzťahu obchodnoprávneho.

15. Pokiaľ žalobca súčasne podal odvolanie čo do výroku o práve na náhradu trov konania, odvolací súd sa stotožnil s jeho odvolacími námietkami, keď dôvody hodné osobitného zreteľa tak, ako ich prezumuje § 257 CSP, vzhľadom v osobných pomeroch na strane žalobcu, ktorý následkom úrazu pri vykonávaní prác v prospech žalovaného (ako jeho obchodný zmluvný partner) utrpel úraz, ktorý mal za následok trvalé a vážne poškodenie jeho zdravia, následkom čoho došlo k podstatnému zhoršeniu jeho sociálnych pomerov a v súčasnosti je odkázaný na starostlivosť tretích osôb. Hoc súdu je zrejmé, že ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami sporu, stav, v ktorom sa v súčasnosti žalobca nachádza, ako aj okolnosti súvisiace s jeho úrazom, vedú odvolací súd k záveru o náležitej aplikácii § 257 CSP. Na základe uvedeného odvolací súd žalovanému ani intervenientovi právo na náhradu trov konania (vrátane trov odvolacieho konania), aplikujúc § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP a § 396 ods. 1 CSP, nepriznal.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)